

YUAN HUAN 2
KÜTÜPHANEDEKİ
KAMERA

MİYASE SERTBARUT

Resimleyen:
Zülal Öztürk

tudem

YUAN HUAN 2

KÜTÜPHANEDEKİ
KAMERA

MİYASE SERTBARUT

YUAN HUAN 2 KÜTÜPHANEDEKİ KAMERA

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
RESİMLEYEN: Zülal Öztürk
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Onur Çandır
KAPAK TASARIMI: Helinsu Cengiz
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Şubat 2025 (10.000 adet)

ISBN: 978-605-285-520-1

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

YUAN HUAN 2
KÜTÜPHANEDEKİ
KAMERA

MİYASE SERTBARUT

© tudem

Fotoğraf: Kadir İncesu

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu.

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı

Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı ama karnının ağrısı

devam etti.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü,

roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.

Karnının ağrısı geçti. Kitapların bütün

ağırlara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Sınavsız Hava Sahası* adlı oyunu pek

çok okulda sahneleniyor.

Yuan Huan'ın Kulübesi adlı kitabı 2024

yılında İtalya'da Rodari ödülü alarak yılın

çocuk romanı seçildi.

Diğer kitaplarından bazıları:

Ünsüz Youtuberın Günlüğü, *Tuhaf Bir Otel*,

Timur'un İkinci Fili...

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

İlk okuma:

Emre ile Cemre (10 kitap)

Masal:

Bir Dilek Tut, Akvaryumdaki Denizkızı

Öykü:

Kırmızı Kartal, Üç Kardeşin Kitabı, Tuna'nın Büyülü Gemisi
Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk, İki Zehir İz Peşinde

Roman:

Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber, Yalancı Portakal, Yılkale

Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar, Yuan Huan'ın Kulübesi

Yuan Huan-2 Kütüphanedeki Kamera, Kimsin Sen?

Sisin Sakladıkları-1, Sisin Sakladıkları-2 Ortak Ruh

Kapiland'ın Kobayları, Kapiland'ın Karanlık Yüzü

Kapiland'ın Kıyameti, Kapiland'ın Külleri

Çöp Plaza-1, Çöp Plaza-2 Hayaller Hawaii

Ara Âlem-1 Tarlakoz'un Tuzağı, 2-Yasak Oyun, 3-Yeniden Doğuş

Buz Bebekler, Gerçekle Büyüme Düşlerle Yürümek

Bir Gün Herkes..., Yapay Zekânın İsyanı, İki Robot Fabrika Hatası

Küçük Kara Robot, Kurbağalara Fısıldayan Çocuk

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

İçindekiler

İlk İş Günü	7
Perdeli Hikâye	30
İkinci Gün	42
Üçüncü Gün	62
Çingiraklı Kapı	71

İLK İŞ GÜNÜ

Cumartesi sabahıydı. Tahsin annesinin kapının yanında saçlarını düzelttiğini fark etti.

“Nereye gidiyorsun anne?”

“İş görüşmesine.”

“İş mi? İşin var zaten.”

“Kendime değil, sana...”

Tahsin sorduğuna pişman oldu. İşte yine o konu açılacaktı: “Madem okul başarın bu kadar düşük, çalış da hayatın kolay olmadığını öğren.”

Akşam babası da bir saat nutuk çekmişti. Tahsin sesini çıkarmamış, bütün bunların sözde kalacağını, her şeyin eskisi gibi devam edeceğini düşünmüştü. Zaten her karne döneminden sonra böyle olmaz mıydı? Annesiyle babası bir hafta boyunca somurtur, sonra o kötü karne unutulurdu. Bu sefer de öyle olur diye ummuştu.

“Anne! Bana göre iş olmaz. Kimse bir çocuğu işe almaz.”

“Neden olmazmış, bal gibi de olur. Okullar açılana kadar bütün gün evde ne yapacaksın? Canın sıkılır.”

“Hiç de bile sıkılmaz.”

“Merak etme, gücünün yetmeyeceği bir iş bakmıyorum.”

“Markette koli açmak falansa kabul etmem bak, bütün arkadaşlarım görür.”

“Görsünler, çalışmak ayıp mı oğlum!”

“Ayıp, çünkü arkadaşlarımın hiçbiri çalışmıyor.”

“Çalışmıyorlar evet, çünkü dönem içinde derslerine çok çalıştılar.”

Tahsin bir şey diyemedi.

“Birkaç yerle görüşeceğim, umarım kabul ederler.” dedi annesi ve evden çıktı.

Yıldız Hanım yol boyunca aklındaki planın işe yaramasını hayal etti. Yeter ki, yeter ki arkadaşı bu plana dâhil olsun.

Yarım saat kadar yürüdükten sonra bakımsız bir bahçenin önünde durdu. Paslı bahçe kapısını ittirip iki basamak aşağıya indi. Çukurda kalan bahçede yabancı otlar yer yer bir metreya ulaşmıştı. Bu geniş alanın tam ortasında tek katlı bir bina vardı. Bahçede dolaşabilmek için yerleştirilmiş parke taşlarının üzerini bile ayrıık otları kaplamıştı. Görünürdeki tek evcil bitki, çardağa tırmanan asmaydı. Çardağın ahşap direklerinin kurtlar tarafından kemirildiği uzaktan bile anlaşılıyordu.

Yıldız Hanım tek katlı binaya doğru ilerledi. Yapı uzun zamandır boyanmamıştı; dalgalı, solgun bir maviliği vardı. Kapının yan duvarına çakılmış tabela paslanmaya yüz tutmuştu. Tabelada “Delice Halk Kütüphanesi” yazıyordu. Yıldız Hanım kapıyı ittirdi, yüzüne çarpan serin havayı içine çekti. İnsan sırf bu serinliği hissetmek için bile kütüphaneye girmeli, diye düşündü.

İçerisi oldukça sessizdi. Dip tarafta iki çocuk, başlarını

masadaki kitaplara gömmüştü. Yıldız Hanım doğruca büyük salona yürüdü. Kütüphane memurunun o salonda olduğunu biliyordu.

Salondaki memur masasının üzeri kitap yığınıyla doluydu. Masada oturan kadın gözlerini bilgisayara dikmiş, bir şeyleri kontrol ediyor gibiydi. Yıldız Hanım gülümseyerek o tarafa ilerledi.

Masadaki kadın ayak sesini duyunca gözlerini ekrandan çekip gelen kişiye baktı. Sonra heyecanla ayağa kalktı.

“Aa! Yıldız hoş geldin! Ne tatlı sürpriz!”

İki arkadaşı sarıldılar. Aylardır görüşmemişlerdi. Lise yıllarında çok samimiydiler. Fakat daha sonra hayat telaşı, evlilikler, çocuklar... Artık yılda bir ya da iki kez görüşme fırsatı bulabiliyorlardı.

Kütüphanede iki çocuktan başka kimse olmadığı için çay kupalarını alıp çardakta oturmaya karar verdiler. Bahçenin bakımsızlığından, ağaç kurtlarının istilasından bahsettiler. Ruhsar Hanım ödenek olmadığı için burada hiçbir yenilik, hiçbir bakım yaptıramadığını söyledi.

Bir süre sonra Yıldız Hanım sözü oğlu Tahsin'e getirdi. Okul başarısının çok düşük olduğunu, zaman zaman özel ders bile aldığını ama pek işe yaramadığını söyledi. Tüm bu olumsuz sonuçları Tahsin'in kitap okumayı sevmemesine bağlıyordu. Zaten Türkçe öğretmeni de öyle söylemişti. Biraz kitap okusa kapasitesi artar, hayal gücü gelişir demişti ama...

“Ah Ruhsar, ona futbol kitapları bile aldım. Hani ilgisini çeker, açıp okur, birkaç söz olsun kapar diye. İnanır mısın,

onların bile sadece kapağına baktı. Çantasında gezdirdi, okula götürüp arkadaşlarına hava attı, o kadar. Geçen hafta getirdiği karneyi görecektin. Ben de düşündüm ki... Eğer kütüphanede çalışırsa... Kitap okuyanları görürse belki değişir, belki buranın havası onu etkiler. Yani ona, git kütüphaneden kitap al, desem gelmeyecektir. Ama burada bir işi olursa belki zamanla onun da eli raflara gider.”

Ruhsar Hanım üzüntülü gözlerle arkadaşına baktı.

“İyi düşünmüşsün Yıldızcığım ama benim buraya işçi almaya yetkim yok ki. Böyle şeylerle müdürlük ilgilenir. Onların da çocuk yaşta birini işe alacağını sanmıyorum.”

“Biliyorum biliyorum... Ben de bu yüzden küçük bir oyun oynamayı düşündüm. Sen işe kabul edilmiş gibi yapacaksın, haftalık ücretini ben karşılayacağım. Ama parayı senden alacak. Gerçekten işe alındığını zannetsin yeter. Ne yapayım Ruhsar, başka çarem kalmadı. Bu formül işe yarar gibi geldi bana. Bütün gün bilgisayarda oyun oynamasının önüne geçemiyoruz, evde yalnız kalınca yaptığı tek şey bu.”

Ruhsar Hanım kararsız kalmıştı. “Tamam ama ona ne iş yaptırabilirim? Küçük bir çocuk sonuçta...”

“O kadar da küçük değil canım, altıncı sınıfa geçti. Tabii zorlukla geçti. Ne çektiğimi ben bilirim. Ufak tefek işler verirsin. Rafları düzenler, toz alır, bahçeyi sular... Böyle işler yani.”

Ruhsar Hanım bir metreye ulaşmış otları gösterdi. “Bahçe de bahçe yani.” diyerek güldü.

“Ne önemi var, onun açık havada durması bile kâr.”

“Sence plan işe yarar mı?” dedi Ruhsar Hanım.

“Denemeye deęer.”

“Peki ya oyun olduğunu öğrenirse?”

Yıldız Hanım bir şey söyleyemedi. Tahsin’in nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi. Bu nedenle kendini ve arkadaşısını avutmak istedi.

“Aman canııım, nerden öğrenecek! İkimizin sırrı işte.”

Bahçedeki yaban arıları, ağaç kurtları, kelebekler, solucanlar, saksaganlar duyduklarını kimseye söyleyemezdi. Amaaa... Çardağın üç metre ötesinde mavi bir şapka, oraya uçarak gelmemişti. Şapkanın altında Tahsin yaşlarında ve galiba aynı okulda ve onunla aynı sınıfta olan biri vardı. Kütüphaneye sıkça gelirdi; genelde bahçeye değil, binaya girerdi ama o gün tuhaf, yeşil kabuklu bir böceği takip etmişti. Sonra böceğin yuvasını bulmuş ve incelemek için eğilmişti. Yuvada başkaları da var mı diye merakla bekliyordu. Böcekler korkmasın diye de sesini çıkarmamıştı. Yıldız Hanım’la Ruhsar Hanım çardakta konuşmaya başladıklarında canı sıkılmıştı. Şimdi bu iki kadın yüzünden yeşil böcek ve ailesi yuvadan dışarı çıkmayabilirdi. Onların konuşması bitsin diye sabırla bekledi ve bu bekleyiş sırasında ister istemez her şeyi duydu.

Yıldız Hanım eve döndüğünde durumu Tahsin’e açıkladı:

“Artık bir işin var oğlum. Yarın saat sekizde kütüphanede olmalısın.”

“Annee! Ne kütüphanesi! Tatilimi zehrettin, farkında mısın?”

“Böyle zehre can kurban oğlum. Ne güzel işte, para kazanacaksın.”

“Yaz günü o bina cehennem gibi sıcaktır.”

“Orası klimalı, hiç gitmediğin için bilmiyorsun.”

“Onların kliması antikadır, sesinden durulmaz.”

“Yooo, ben gittim işte, hiç de gürültülü değildi.”

“Kaç lira vereceklermiş?”

“Haftalık alacaksın, haftada bin lira. İyi para bence...”

“Günlük iki yüz liraya iyi mi diyorsun?”

“Matematiğin fena değilmiş.” dedi annesi.

“Arkadaşlarım bir duysa... İçlerinde benden başka çalışan yok. Kesin dalga geçerler. Bana amele derler.”

“Çalışan insanla dalga geçilmez, o karakterde biriyle arkadaş olma zaten. Hem sen değil miydin, beni başkalarıyla kıyaslama, diyen? Sen niye kendini onlarla kıyaslıyorsun? Onların ne yaptığı, ne yapmadığı bizi hiç ilgilendirmez.”

“Üf anne yaaa, üff yaaa!”

Tahsin ertesi gün istemeye istemeye kütüphaneye gitti. Bahçenin demir parmaklıklarına tutunup ortama şöyle bir göz attı. Tozlu panjurları, dökülmüş sıvası ile bina, perili köşklere benziyordu. Bahçeyi biraz ilginç buldu, yabancı otların yüksekliği hoşuna gitti. Yaşlı ağaçlar, rengi kararmış çardak, çardağa tırmanan asma...

Çukurda kalan bahçeden kütüphane kapısına üç basamakla ulaştı, kapıyı zorlukla itip içeri girdi. Havada kitap kokusunun yanı sıra çay kokusu da vardı. Okuma salonuna ilerledi. Memur masasında oturan Ruhsar Hanım'ı gördü. Kadın kupasındaki çayı kokluyordu. Tahsin'i görünce

YUAN HUAN 2
KÜTÜPHANEDEKİ
KAMERA

MİYASE SERTBARUT

Hikâyeler sırlarla dolu bir dünya demektir.

O sırları çözmek kimin işidir?

Tahsin, annesinin zoruyla bir kütüphanede çalışmaya başlar. Yaz tatilini bilgisayar oyunları ile geçirmek isteyen Tahsin için bu görev ceza gibi görünse de kısa sürede her şey değişir. Kütüphanenin çardağındaki eski bir güvenlik kamerasından gelen gizemli ses, onun hayatını kökten değiştirecektir.

Tahsin hikâyelerin dünyasında gezindikçe hayal gücünün sınırlarını zorlar, gerçek ile fantastik arasında köprüler kurar.

Kütüphanedeki Kamera, kitapların ve hikâye anlatıcılığının dönüştürücü gücünü vurgulayan, gizem ve macera dolu bir roman. Unutulmaz bir dostluğa ve hayatın ta kendisi kadar etkileyici bir yolculuğa hazır olun!

